

A Zugspitze, a „nagy projekt” kezdete

A Mont Blanc megmászását követően jött az ötlet, mi lenne, ha felmennénk a világ valamennyi országának legmagasabb pontjára. Lehet, hogy egyszer akad valaki, aki képes lesz megvalósítani ezt az ambiciózus tervet, számunkra azonban már az elgondolás pillanatában teljes örültségnek tűnt. Európa csúcsai azonban nem elérhetetlenek. A mászást igénylő hegyek mellett jó poén felkeresni azokat az országokat, melyek teteje mindössze néhány száz méterrel emelkedik a tenger szintje fölé. A negatív rekorder Vatikán, a 0,44 négyzetkilométer alapterületű miniállamnak be kell érnie egy 75 méteres dombbal. A hazai Kékesen kívül korábban csak a görög Olimposzon jártam, van tehát bőven másznivaló. A korábbi Szovjetunió vagy Jugoszlávia szétesése után ráadásul számos új országgal és legmagasabb ponttal bővült a kitűzött terv.

A "nagy projektet" 2003-ban indítottuk. Nyári svájci útitervünk többé-kevésbé összeállt, ezért bemelegítésként pünkösdre időzítettük a legmagasabb német hegy, a Zugspitze megmászását. A túrához Nándi mellett Móni és Tamás csatlakozott. A szervezést az interneten hozzáférhető információk nagyon megkönnyítették, pontos útleírás állt rendelkezésre és azt is tudtuk, mikor járnak a felvonók, ha lefelé már lusták lennénk gyalogolni. A csúcsfotókon bakancsban, fokossal üldögélő nyugdíjasok képe tovább erősítette bennünk azt a hitet, a túra a leküzdendő 1700 méter szintkülönbség ellenére sima ügy lesz. A pünkösdi június elejére esett, a Zugspitzén a meteorológiai jelentés még két méteres óról számolt be, ezért hágóvasat és jégcsákányt is vittünk magunkkal, de abban bízunk, ezekre legfeljebb az utolsó szakaszon lesz szükség.

A leírás szerint a mászás Ausztria felől könnyű, Németország felől nehezebb. Az osztrák oldalon, Obermoosban találtunk egy minden igényt kielégítő kempinget, innen, 1228 méterről indultunk. Már a faluban konstatáltuk, lefelé akkor sem fogunk kabinnal jönni, ha jégeső lesz, mert a felvonót éppen átalakítják. Nem baj, hogy nézne ki egy ilyen egyszerű túra, ha csak a felfelé vezető utat tennék meg gyalog! Az út első szakasza füves, majd omladékos, egy rövid szakasz kivételével nem túlságosan meredek terepen vezetett a Wiener Neustätter Hütte nevű menedékházig, azaz 2209 méterig. Innen már csak 750 méter a csúcs, előttünk azonban meredeknek tűnő fal magasodott. A menedékház oldalán térkép mutatta a beszállás helyét és az útvonalat. A falhoz érve kiderült, a jól kiépített úton önbiztosítással veszélytelenül mászhatunk. Jégcsákányra csak a felső kétszáz méteren volt szükség és bár illett volna, a hágóvasakkal már nem bajlódtunk. A csúcson valóságos zsidóvásár fogadott. A német oldalról járhattak a felvonók, mert rengeteg elegánsan felöltözött kirándulót láttunk az éttermek, büfék, képeslapárusok előtt. Alig találtunk annyi helyet, hogy egy szendvicset elkészítsünk. Tamás kicsit megrogyott, és be kell vallani, az internetes leírás alapján mi is könnyebbre számítottunk. A tömeget hamar meguntuk, gyors ebéd és havasi csóka etetés után elindultunk lefelé. Úgy éreztem magam, mint amikor

három éve az olasz oldalról mentünk az Aig. du Midire. Nem tudtam, hogy Chamonix-ból felvonó is jár a csúcsra és igencsak meglepődtem, mikor megérkezve elsőként egy rövid nadrágos videózó magyar turistába botlottam.

A Zugspitzét elhagyva a zaj előbb halk morgássá szelídült, majd újra csend vett körül bennünket. Óvatosságra csak a felső, jeges szakaszon volt szükség, majd a kiépített biztosítás mellett kényelmesen haladtunk. A nittek, láncok, drótkötelek egyébként nem csak a mászást és ereszkedést könnyítik meg, de ködös, esős időben vagy éjszaka nagy segítséget jelentenek a helyes út megtalálásában. A Hütte alatt következett az ismert törmelék, majd a füves lejtő. A túra után jólesett felkeresni a kemping szaunáját és a szabadtéri medencéből szemlélni a naplemente színeiben fürdő csúcst.